

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, a 2008. évi február hó 21. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

Az embercsempészség büntette és más bűncselekmények miatt a **terhelt és társai** ellen folyamatban volt büntetőügyben az **V. r. terhelt** meghatalmazott védője által benyújtott felülvizsgálati indítvány elbírálása során a Mosonmagyaróvári Városi Bíróság B.190/2006/71. számú ítéletét, és a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 1.Bf.354/2006/21. számú ítéletét az V. r. terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

E végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

I. A Mosonmagyaróvári Városi Bíróság a 2006. szeptember 29. napján kihirdetett B.190/2006/71. számú ítéletével az V. r. terheltet bűnösnek mondta ki bűnszervezetben, üzletszerűen, folytatólagosan, társtettesként elkövetett embercsempészség büntetében. Ezért őt 2 év 4 hónap fegyházbüntetésre, 3 év közügyektől eltiltásra és 150.000 forint pénzmellékbüntetésre ítélte. A pénzmellékbüntetést 2000 forintként rendelte egy-egy napi szabadságvesztésre átváltoztatni, egyben megállapította, hogy az V.r. terhelt feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett az előzetes fogva tartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról és a felmerült bünygi költség viseléséről.

A megállapított tényállás lényege a következő:

Az I. r. terhelt 2004. május 21. napján szabadult az embercsempészás büntette miatt vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetésből Romániában, az embercsempészt ezt követően tovább folytatta. Ausztriába kitiltása miatt nem mehetett, ezért részben Magyarország
gon építette ki kapcsolatait. Elsősorban Moldáviából és Ukrajnából érkező - különféle személyek által közvetített - emberek Nyugat-Európába történő kiutazását, csempészését szervezte meg. Magyarországon megismerkedett a II. r. terhelttel, aki az egyik nagyvárosban cukrászdát és ruházati boltot, egy másik helységeben panziót és autómosót üzemeltetett. A II. r. terhelt szerepe a tolmácsolás és a közvetítés volt az I. r. terhelt és azon magyar, esetenként külföldi állampolgárok között, akik a Magyarországra érkező moldáv és más külföldi állampolgárokat gépkocsivezetőként átszállították a magyar-osztrák határon. Amikor az I. r. terhelt nem tartózkodott Magyarországon, illetve Mosonmagyaróvár környékén, helyette a II. r. terhelt szervezte meg a szállításokat, intézte a csempészendő emberek elszállásolását részben saját, részben egy község panziójában, gépkocsivezetőket bízott meg, járműveket szerzett, átvette a bűncselekményekért küldött pénzt, szétosztotta azt a gépkocsivezetők között, kifizette a szállást, telefonon tartotta a kapcsolatot a megbízókkal, ha szükség volt rá ügyvédet szerzett. Az I. r. és a II. r. terhelt által beszervezett személyek moldáv és ukrán állampolgárokon kívül részt vettek indiai, kínai, valamint más ázsiai országokból érkező személyek Ausztriába juttatásában. 2005. január és június között folyamatosan, szinte minden nap, gyakran egy napon több alkalommal szállítottak külföldre olyan nem magyar állampolgárokat, akik nem rendelkeztek a határátlépéshez szükséges okmányokkal. Jellemzően a hegyeshalmi határátkelőhelyen, ezen kívül Szlovákián keresztül is juttattak embereket Ausztriába, majd tovább Olaszországba.
A kijuttatás módja többféle volt: felhasználtak román és magyar útleveleket, magyar személyi igazolványokat, volt, akiket személygépkocsi csomagtartójában, kisbusz motorterében, utánfutóban, vagy utánfutón szállított járműben vittek ki, de megszerveztek kamionos szállítást is. Előfordult olyan is, hogy gyalogosan, a zöldhatáron kísérték át embereket Ausztriába. A beszervezett embercsempészek rejtett szállításokra sokszor Ausztriában vásárolt személygépkocsikat használtak, amelyek között több olyan jármű volt, amelynek a motortérből kisserelt szellőző és hűtő rendszere helyén két személy elrejtésére alkalmas teret tudtak kialakítani. A tevékenységhez beszerzett román útleveleket a városi cukrászda raktárhelyiségében és a panzióként üzemelő családi házban tárolták. Az embercsempészásban több tucat ember vett részt, akik közül az eljárás során nem lehetett mindenkit kétséget kizáróan

beazonosítani. A terheltek tevékenységüket szervezett módon folytatták, egymással telefonon tartották a kapcsolatot, a telefonokat többnyire olyan személyek nevére vásárolták, akik nem voltak kapcsolatba hozhatók velük. A telefonokban rendszeresen cserélték a SIM kártyákat, amelyeket szintén olyan névre vásárolták, hogy azokat akár a nevük, akár a lakcím fiktív volta miatt nem lehetett azonosítani. Az embercsempészséssel kapcsolatos beszélgetéseik során olyan kifejezéseket használtak, amelyek nem utaltak a bűncselekményre. Így például a csempészendő személyt „gyertyának”, vagy származásukra utalással „rizsesnek” nevezték, a találkozási pontokat egy-egy jellegzetes épület vagy domborzati megnevezés szerint azonosították: a panziót az előtte álló fák miatt „három fenyőnek” hívták. Az embercsempészség tevékenységére használták a „gombaszedés”, az „akció”, a „dolgozás”, az „áttolás” kifejezéseket, az előfutó jármű pedig a „nyíl” volt. Ügyeltek arra, hogy a tényleges szállítást végző gépkocsivezetők ne feltétlenül ismerjék a megbízójukat. Így például a VI. r. terhelte az V. r. terhelte szervezte be, de ő is csak telefonon kapta az utasításokat, információkat. A megbeszélte szállítási időpontokat többszöri áttételen keresztül jutatták el a járművezetőhöz, a VI.r. terhelthez.

Az V. r. terhelte a 2005. január 17. és július 11. közötti időben a 70/260-0786, 30/392-4824, 30/654-2958, 30/997-6002, míg a VI.r. terhelte a 30/288-1419 és 20/349-4804 mobiltelefonszámokat használta.

Az I. és a II. r. terheltek közötti beszélgetések gyakori témája volt a pénz, az adott személy kijuttatásáért ki, mennyit, mikor fizet és az összeg a résztvevők között milyen arányban osztható fel. A terheltek a személygépkocsival történő szállításoknál arra törekedtek, hogy legalább két embert vigyenek egyszerre, mert így volt kifizetődő. Ezért az embereket lehetőleg úgy válogatták, hogy a kialakított férőhelyen elférjenek. Ezt a magatartásukat rendszeres haszonszerzésre törekedve követték el.

A tényállás I/1-10 pont alatt azokat az eseteket rögzíti, amelyekben a határátkelőhelyen az elkövető gépkocsivezetőket tetten érték embercsempészség közben.

Az ítéleti tényállás szerint (I/7. pont) 2005. május 14-én a VI. r. terhelte a hegyeshalmi közúti határátkelőhelyen kilépésre jelentkezett, amikor a személygépkocsi csomagtartójában az ellenőrzés során megtaláltak két moldáv állampolgárt. A két személy korábban saját útlevéllel érkezett Magyarországra egy kisbusszal, majd egy személygépkocsival szállították őket tovább. Ismeretlen helyen kaptak szállást, ahonnan egy kék színű Ladával vitték őket a találkozási helyre, ahol át kellett szállniuk abba a járműbe, amelynek magyar sofőrje elbújtatta őket. A VI. r. terhelte bújtatta el az utasokat, akiket a III. r. terhelttől vett át. A VI.r. terhelte az V. r. terhelte közvetítésével a IV.r. terhelttől kapta a megbízást a szállításra, ez utóbbit egy másik személy bízta meg az

embercsempészséssel, aki alkalomszerűen az V.r. terhelttel is telefonkapcsolatba lépett. A négy terhelt cselekményével segítséget nyújtott két személy jogellenes külföldre juttatásához, ezt a segítséget vagyoni haszonszerzés végett biztosították. A VI. r. terhelt több embercsempészsét követett el a beígért pénzért. A szállítási időpontokat, a csempészendő személyek felvételének helyszínét az V. r. terhelt közölte vele, aki „előfutó” tevékenységet is végzett, illetve tőle kapta meg a sikeres szállításért járó összeget.

A terheltek 2005. január és június között - a tényállás I. pontjában írtakon kívül - folyamatosan szállítottak külföldre olyan nem magyar állampolgárokat, akik nem rendelkeztek a határátlépéshez szükséges okmányokkal.

A II/5. tényállási pont szerint az V. r. és a VI. r. terhelt 2005. április 29., 30., május 2., 3., 4., 5., 6., 7. és 9. napján társaival együttműködve segítséget nyújtott több külföldi állampolgárnak, hogy jogellenesen Ausztriába jusson.

A bíróság rögzítette, hogy a bűnszervezetnek tagjai voltak az I-IV. r. terheltek, míg az V. r., valamint a VI. r. és a VII. r. terheltek tudták, hogy a tényállásban feltárt embercsempészsét végző csoportban rajtuk kívül több mint három ember vesz részt. Tőlük kapják a megbízást, a pénzt, a konkrét utasításokat, a szervezet e célra szerveződött, hosszabb ideje és összehangoltan működik (ítélet 30-31. oldal). Az V. és a VI. r. terheltek esetében ehhez a megállapításhoz nyomós indokul szolgált, hogy a májusi lebukást követően, két hónapos kihagyás után ott folytatták volna az embercsempészsét, ahol korábban kénytelenek voltak abbahagyni. Tudták, hogy ugyanazok a személyek állnak a háttérben, ha személy szerint nem is tudták, vagy nem akarták azonosítani őket. Tudták, hogy az embercsempészsét végző szervezet hosszabb időre szervezett, s az összehangolt működés okán bármikor képes újabb szállítás megszervezésére. Rámutatott arra is, hogy az I-VIII. r. terheltek csak és kizárólag pénzért folytatták az embercsempészsét, s nem egy-két esetben, hanem rendszeres haszonszerzésre törekedtek.

Mindezek alapján az V. r. terhelt bűnösségét bűnszervezetben, üzletszerűen, folytatólagosan, társtettesként elkövetett embercsempészsés büntetében állapította meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az V. r. terhelt és védője részben felmentésért, részben enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A másodfokon eljáró Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság a 2007. február 14. napján tartott nyilvános ülésen meghozott 1.Bf.354/2006/21. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét az V. r. terhelt tekintetében helybenhagyta.

Az elsőfokú ítélet tényállásának az V. r. és a VI. r. terhelteket érintő I/7. pontját azzal egészítette ki, hogy a VI. r. terhelt (a

kiszállítandó személyekért) fejenként 200 Eurót kapott, melyből megegyezés alapján 40 % járt az V. r. terheltnak, 60 % pedig a VI. r. terheltnél maradt.

A másodfokú bíróság ítéletének indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet bünszervezetre vonatkozó indokolási részében a „tag” és a „megbízás” kifejezések használata félreértésre adhat okot. A jogszabály hatályos szövege bünszervezetben elkövetést határoz meg. A bünszervezet lényege éppen a konspiráció, azaz mindig csak azok ismerik egymást, akik közösen, vagy láncolatosan végeznek el valamilyen feladatot. Nem szükséges, hogy a bünszervezetben tevékenykedő személy a szervezet egészét átlássa, és egészen a „piramis” csúcsáig ismerje az abban résztvevőket. A tényállás alapján jól körülrajzolható, hogy kik képezték a szervezet magját, kik voltak, akik majdnem minden cselekményben részt vettek, kik csak néhányban, kik adták vagy közvetítették az utasítást, és kik voltak a végrehajtók.

A vagyoni haszonszerzés végett, illetve az üzletszerűen elkövetés kapcsán pedig kifejtette, hogy közömbös ténylegesen mekkora összeg került a bűncselekmények során az elkövetőkhöz. Az a lényeg, hogy vagyoni érdekek mozgatták őket. Az utasok fizettek, a közbelső állomásokon pénzért vették igénybe a szolgáltatásokat, ezekről a pénzekről a terheltek egymás között beszéltek, ezek a pénzek egyiküktől a másikhoz kerültek, azokon osztoztak.

II. A jogerős ügydöntő határozat ellen az V. r. terhelt meghatalmazott védője nyújtott be felülvizsgálati indítványt a Be. 416.§ (1) bekezdés b/ pontja alapján arra hivatkozással, hogy a bűncselekmény bünszervezetben elkövetettnek minősítése törvénysértő, emiatt törvénysértően súlyos büntetés kiszabására került sor. Ezért indítványozta a megtámadott határozat megváltoztatását és a törvénynek megfelelő határozat meghozatalát. A felülvizsgálati indítvány jogi érvei szerint az V. r. terhelt esetében a bünszervezetnek a Büntető Törvénykönyvben és a Legfelsőbb Bíróság 4/2005. Büntető jogegységi határozatában megkívánt feltételei nem állapíthatók meg. A bünszervezet külső, tárgyi jellegű ismérvei ismeretének hiányát jelenti az, hogy V. r. terhelt nem tudott arról, hogy milyen létszámú, mennyi időre szervezett, és milyen módon összehangolt csoporthoz csatlakozik.

A Legfőbb Ügyészség BF.2387/2007. számú átiratában - és képviselője a nyilvános ülésen - kifejtette, hogy a felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás szerint a bűnözői csoport tevékenységében közvetítői szerepet vivő V. r. terhelt tisztában volt azzal, hogy bűnözői csoport működésébe kapcsolódik be, akkor is, ha személyesen nem ismerte azt, akitől az utasításokat kapta az átcsempészendő

személyek felvételének helyéről. Ezen információkat osztotta meg az általa gépkocsivezetőnek beszervezett VI. r. terhelttel, és a működésükért kapott pénzt is ő osztotta el. Az idegen embereket országhatárokon átsegítő embercsempész bűnözői csoporthoz csatlakozott, tisztában volt azzal, hogy annak keretében cselekszik, ezért az eljáró bíróságok a büntető anyagi jog szabályait nem sértették meg, amikor a terhére megállapított bűncselekményt minősítették, és a kiszabott büntetés is törvényes. Mindezekre figyelemmel azt indítványozta, hogy a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítványnak ne adjon helyt, és a Be. 426. §-a alapján a megtámadott határozatok hatályában tartsa fenn.

A nyilvános ülésen a védő a felülvizsgálati indítványát az írásbelivel egyezően fenntartotta.

III. A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítványt - egyetértve a Legfőbb Ügyészség átiratában foglaltakkal - nem találta alaposnak.

A Btk. 218.§-ának (1) bekezdése szerint az embercsempészség büntetettét az követi el, aki államhatárnak más által a) engedély nélkül, b) meg nem engedett módon történő átlépéséhez segítséget nyújt.

Az embercsempészség tehát nem más, mint az államhatár engedély nélküli vagy meg nem engedett módon történő átlépéséhez nyújtott bűnsegédi magatartások egyike, amelyet a törvényhozó - fokozott társadalomra-veszélyességére tekintettel - kiemelt, és önálló, sui generis bűncselekményként szabályozott. A bűncselekmény elkövetési magatartása a „segítségnyújtás”, amely a sui generis értékelés folytán tettesi magatartássá vált. A segítségnyújtás fizikai és pszichikai tevékenység egyaránt lehet: a fizikai segítségnyújtás a határvonalig való kalauzolásban, a határon való átkísérésben, az átlépést könnyítő eszközök rendelkezésre bocsátásában, stb. nyilvánulhat meg. E jogellenes magatartás tanúsításával, a segítségnyújtással befejezetté válik (Legfelsőbb Bíróság EBH 2003. 928. szám).

A felülvizsgálati indítvány érvelése szerint az V. r. terheltnak - a terhelt társai közül - kizárólag a VI. r. terhelttel volt közvetlen, személyes kapcsolata, illetve egy ismeretlen személy telefonos érdeklődésére adott jelentést a határátkelőhelyen lévő helyzetről. Nem volt tudomása arról, hogy a csoport hosszabb, határozatlan időre létesült, illetve, hogy ötévi vagy azt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekményeket követnének el. Az ő tevékenysége alkalmi jellegű és járulékos volt,

ami a telefonjára érkező üzenetek és a pincéjében elhelyezett pénz átadásában nyilvánult meg.

A Legfelsőbb Bíróság e körben mindenekelőtt arra utal, hogy a Be. 423. §-ának (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó. A felülvizsgálati eljárásban a tényállás helyessége, az ítélet megalapozottsága, a bizonyítékok értékelése nem vizsgálható.

A felülvizsgálati eljárásban irányadó (és az előzőekben rögzített) jogerős ügydöntő határozat tényállása részletesen tartalmazza az I. r. és a II. r. terheltek által szervezett embercsempészési tevékenységet. Eszerint az V. r. terhelte nem csupán a VI. r. terhelttel és egy „ismeretlen” személlyel állt kapcsolatban, hanem a bűnszervezet több más tagjával is.

Az elsőfokú bíróság a tényállás I/7. és II/5. pontjában rögzítette, hogy a terhelteknek (s közöttük az V. r. terheltnak) tudomása volt arról, hogy háromnál nyilvánvalóan több személyből álló csoport tagjaként több migráns személynek, anyagi haszonszerzés végett nyújtanak segítséget az államhatár jogellenes átlépéséhez. A szervezet e célra szerveződött, hosszabb ideje és összehangoltan működik, tekintetbe véve a tényállás II/5. pontjában részletesen felsorolt időpontokat. A VI. r. terheltnak a megbízást az V. r. terhelte közvetítette, akihez a IV.r. terhelten keresztül jutott el egy másik személytől.

A telefonkapcsolat konkrét tényeit is tartalmazza a tényállás, amely azt is rögzíti, hogy a szállítási időpontokat, a szállítandó személyek számát az V. r. terhelte közvetítette, és a VI. r. terhelte tőle kapta meg a sikeres szállításért járó pénzt is. Az V. és a VI.r. terhelte 2005. április 29., 30., május 2.,3.,4.,5.,6.,7. és 9. napján társaival együttműködve segítséget nyújtott több külföldi állampolgárnak, hogy jogellenesen Ausztriába jusson. A másodfokú bíróság által kiegészített tényállás szerint a két moldáv állampolgár szállításáért fejenként 200 Eurót kapott a VI. r. terhelte, amit a megegyezés szerint továbbított az V. r. terheltnak.

E tényállás alapján az eljáró bíróságok a büntető anyagi jog szabályai szerint állapították meg, hogy az V. r. terhelte társtettesként, folytatólagosan követte el a minősített embercsempészés bűntettét. Az ugyanolyan bűncselekményt, egységes akarat-elhatározásból, azonos jogtárgy sérelmével, rövid időközökben, többször, és a cselekménysor egészére kiterjedő szándékegységben, egymás tevékenységéről tudva történt végrehajtásra figyelemmel a társtettség és a folytatólagosság

megállapításának valamennyi törvényi ismérve maradéktalanul megvalósult.

A Btk. 137. §-ának 9. pontja szerint: üzletszerűen követi el a bűncselekményt, aki ugyanolyan vagy hasonló jellegű bűncselekmények elkövetése révén rendszeres haszonszerzésre törekszik. Az üzletszerűségnek két együttes feltétele van: a tárgyi oldalon az ugyanolyan vagy hasonló jellegű bűncselekmények megvalósítása, az alanyi oldalon pedig ennek révén rendszeres haszonszerzésre törekvés.

A minősített eset megállapítására is törvényesen került sor, mert az V. r. terhelt az államhatár átlépéséhez vagyoni haszonszerzés célzatával nyújtott segítséget. Az eljáró bíróság a bűncselekmény hasznából történő részesedés részletezése körében kifejezetten rögzítette, hogy a külföldi állampolgárok jogellenes külföldre juttatásáért kapott összegből a megegyezés szerint 40 % járt az V. r. terheltnek, aki csak és kizárólag pénzért folytatta az embercsempészt. Az esetek számából pedig a rendszeres haszonszerzésre törekvés is megállapítható, hiszen a bűncselekmények elkövetéséből származó haszonnak jelentősége volt az V. r. terhelt bűnöző életmódjának a kialakításában.

A Legfelsőbb Bíróság a bűnszervezetben elkövetett bűncselekmények elvi kérdéseit tárgyaló 4/2005. számú Büntető jogegységi határozatának II. pontjában elvi élel rögzítette, hogy a Btk. 98.§-ának (1) bekezdése akkor alkalmazható, ha az elkövető tudata a bűnszervezet Btk. 137.§-ának 8. pontjában meghatározott tárgyi ismérveit átfogja. A Btk. 137. §-a 8. pontjának a 2001. évi CXXI. törvény 19.§-ának (5) bekezdésével módosított - 2002. április 1. napjától hatályos - rendelkezés szerint: (e törvény alkalmazásában) bűnszervezet: három vagy több személyből álló, hosszabb időre szervezett, összehangoltan működő csoport, amelynek célja ötévi vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmények elkövetése.

A magyar büntető anyagi jog bűnösségen alapuló felelősségi elvéből (Btk. 10.§ /1/ bekezdés) következően az alanyi bűnösség (szándékosság vagy gondatlanság) minden bűncselekmény szükséges ismérve. A bűnösségre a büntetőeljárás eredményeként megállapított (történeti) tényállásból, annak a Btk. Különös Részében meghatározott valamely törvényi tényállással fennálló egyezőség esetén lehet következtetni. Ennek eredményeként lesz az elkövető magatartása tényállásszerű és bűnössége megállapítható. A Btk. 98.§-ának (1) bekezdése a Btk. Általános Részében - és ennek értelmében minden ötévi vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmény különös részi tényállásánál

figyelembe vehetően - rendelkezik a bűnszervezetben elkövetésről, melyhez a különös részi büntetési tétel felső határának felemelése fűződik. A Btk. 98.§-a (1) bekezdése esetében a jogalkotó a Btk. különös részi tényállása szerinti elkövetési magatartás kifejtésével - ahhoz fűződő tudatállapottal - összefüggő ténytetést a súlyosabb megítélés feltételévé. Ezért az „alapcselekmény” tényállásszerűsége mellett, azzal együtt vizsgálendő az elkövető ez irányú tudattartalma. Ennek hiányában a bűnszervezetben elkövetés nem állapítható meg. Az elkövetőnek a bűnszervezetben elkövetést átfogó tudattartalmára vont következtetés alapja, hogy a hatályos törvény nem a bűnszervezet belső, hanem olyan külső, tárgyi jellegű ismérveit határozza meg, amelyek a kívülálló számára is felismerhetők. Ehhez képest az elkövető tudatának nem arra kell kiterjednie, hogy egy bűnszervezet a törvényi előfeltételek szerint létrejött, hanem arra, hogy a bűnszervezet tárgyi sajátosságai ismeretében annak „működéséhez” csatlakozik, illetve annak keretében cselekszik. E tudattartalom csak szándékos, viszont egyenes vagy eshetőleges szándékú egyaránt lehet. A Btk. 98.§-a (1) bekezdésének alkalmazhatósága szempontjából közömbös a bűnszervezetben kifejtett cselekvés bűnszervezeten belüli szerepe. A bűnszervezet tárgyi sajátosságai ismeretében kifejtett (a Btk. adott különös részi tényállását megvalósító) cselekvésnek a bűnszervezet működéséhez történő bármely hozzájárulása önmagában elégséges.

Az „összehangolt működés” a bűnszervezet fogalmi összetevője, amely tartalmát tekintve nem más, mint a benne cselekvő személyek egymást erősítő hatása. Ugyanakkor az összehangoltság meglétének (természetéből adódóan) nem feltétele a bűnszervezetben cselekvők közvetlen kapcsolata, a más cselekvések, illetve a más cselekvők kilétének konkrét ismerete. Az összehangolt működés nem az alanyi bűnösség, hanem a bűnszervezet fogalmi alapelemei fennállása megállapíthatóságának kérdése. Következésképpen az V. r. terheltnék a migráns személyek és a szállítási alkalmak számából, az elkövetés rendszerességéből tudnia kellett, hogy a szervezet háromnál több személyből áll. A részletekre is kiterjedően, a konspiráció követelményeinek megtartásával összehangolt és kivitelezett alapcselekmények ezért kellő alapot szolgáltatnak a bűnszervezetben elkövetés megállapításához.

Az ügyben eljáró bíróság a bűnszervezet meglétére helytállóan következtetett, és annak a törvényben írt következményeit helyesen alkalmazta.

Mindössze abban tévedett, hogy a bűnszervezetben elkövetés már nem ún. különös részi minősítő körülmény, hanem a büntetés kiszabására vonatkozó általános rendelkezés, ezért a bűncselekmények megnevezésében nem jelenik meg.

A bűnszervezetben történő elkövetésre utaló, a büntetés mértékét növelő, és a Btk. Általános Részében szabályozott általános büntetéskiszabási szabály nem a terhelt terhére megállapított egyes bűncselekményeket minősíti, hanem közvetlenül a büntetés kiszabásához kapcsolódik. Ezért - az egységes ítélkezési gyakorlatnak megfelelően - az ítélet rendelkező részében is kizárólag a büntetés kiszabásánál szükséges megjelölni. A bűncselekmény megnevezésének hibája nem tekinthető a bűncselekmény törvénysértő minősítésének. Ezért a bűncselekményre megállapított büntetési tétel keretei között kiszabott büntetés a Be. 416.§ (1) bekezdés b/ pontja alapján felülvizsgálat tárgyát nem képezhette.

A Legfelsőbb Bíróság ezért a Be. 426.§ alapján a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, a megtámadott határozatot az V. r. terhelt tekintetében hatályában fenntartotta.

A végzés elleni fellebbezés a Be. 3.§ (4) bekezdése, a felülvizsgálat a Be. 416.§ (4) bekezdés b/ pontja alapján kizárt, az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtásával kapcsolatos tájékoztatás a Be. 418.§ (3) bekezdésén alapul.

Budapest, 2008. február 21.

Dr. Szabó Győző s.k. a tanács elnöke, Dr. Csere Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Molnár Gábor s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

írnok

AIné